

Jász Attila

Azesetleges

Szalikai-féle változat

Valami örök motívum pillanatnyivá tiprása,
visszahelyezése az időtlen mélységébe,
és azon nyomban felengedése onnan,
ahogy a jég olvad, majd a mozdulat
mozdíthatatlanná finomítása lesz a cél,

a látható dolgok elsimítása és simogatása,
biztatása, legyen merszük hangosan is énekelni,
a fénnel kevert homoknak és fűrészpornak
újra és újra eljátszani a világ felépülését,

amit az idővel meg kell majd kicsit csiszolgatni,
felsérteni a megszokott felületet,
hogy az esetleges, ám esendően lecsupaszított,
nőies lényeg,
egy pillanatra legalább, láthatóvá váljon,

a mindennapi, anyag általi megváltódásra
készen álljon.

Fűlétra

(rövidre vágva)

Szabó Virág angyalszobraihoz

Madarak vagyunk, fák s bokrok néha,
ha nem dől el az égnek támasztott fűlétra,
létrejön, aminek kell, néha, néha,
még ha a többi néma,
lassú huss
is,

csendnedvek keringenek a téli ágakban,
a szoborangyalok utolérnek, eléd
kerülnek, bármerre fuss.

Ajólismert

(3. vált.)

Kovács Melinda képmeséinek mögöttes világa

Arcra borult szobrok szertartása a hajnali fűben,
harmat csorog az idő csiszolta testeken,

vállalt meztelenség
és alázat szabadsága
a másikkal szemben,

az urnatartó betonfal tövében sárga gyermekláncfű,
hiányzó angyali végtagok, az én, az én, az én
vagyok jelei a tócsák tükrében szanaszét,

ismeretlen fájdalom kottázza a jól ismert dallamot.

Falvan

Vojnich Erzsébet képei mögött

Nem a fal mögött van a kép,
az elhagyott tér az idő
nehéz, meztelen díszleteivel
feszül szembe az ember
nélküli világban, ahol
ipari méretű nyugalom lüktet,
ahol a kép mögött, a kép mögött
csend, a fal van,

a vásznak előtt,
önmagadtól elvakult vándor,
járkálj halkan.